

עפ"ת 31176/02/23 - מדינת ישראל נגד צביה לינדר

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 31176-02-23 מדינת ישראל נ' לינדר 06 יולי 2023

לפני: כבוד השופט אינאס סלאמה

מדינת ישראל

המערערת:

ע"י פרקליטות מחוז חיפה

נגד

המשיבה:

צביה לינדר

ע"י עו"ד רון מייסטר ועו"ד ערן בר אור

פסק דין

1. לפני ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בעכו, כב' השופט הבכיר י' בכר, בתת"ע 11612-08-22, מיום 8.1.2023, במסגרתה הורה בית המשפט קמא על ביטול כתב האישום שהוגש כנגד המשיבה מחמת התיישנות.

רקע וההליך לפני בית המשפט קמא

2. אל בית המשפט קמא הוגש ביום 19.8.2022 כתב אישום כנגד המשיבה, המייחס לה עבירה מיום 8.11.2020 של נהיגה ברכב ושימוש בטלפון נייד בהיות הרכב בתנועה.

קודם להגשת כתב אישום זה, וכפי העולה גם מהחלטתו של בית המשפט קמא ומטיעוני הצדדים מלפני בית המשפט קמא, נעתר בית משפט השלום לתעבורה בחיפה לבקשת המשיבה להארכת המועד להישפט, בין היתר ביחס להודעת תשלום הקנס שבענייננו (ראו המ"ש 9446-10-21, החלטה מיום 10.1.2022).

3. בדיון שהתקיים מלפני בית המשפט קמא, בתשובה לכתב האישום שהגישה המשיבה בכתב במעמד הדיון (עותק צורף להודעת הערעור), ואף בהמשך טיעון בכתב שהגישה היא במועד מאוחר יותר, עתרה המשיבה להורות על ביטול כתב האישום מחמת התיישנות. המשיבה טענה, כי היא אמנם הבעלים הרשום של הרכב המצוין בכתב האישום. ואולם, היא העבירה את החזקה ברכב לבתה קודם המועד הנתען לביצוע העבירה. לטענתה, הדבר הוכח בראיות ובתצהירים של המשיבה ושל בתה, והשתיים גם העידו לפני בית משפט השלום לתעבורה בחיפה. לאחר שהמערערת הסכימה לכך, הורה כאמור בית משפט השלום לתעבורה בחיפה על הארכת המועד להישפט. משכך, לכל המאוחר ביום 10.1.2022 (המועד בו נעתר בית משפט השלום לתעבורה בחיפה לבקשת המשיבה להארכת המועד להישפט) הוכח כי לא חלה על המשיבה אחריות לביצוע העבירה הנתענת.

עוד נטען, כי החשד לביצוע העבירה בדנן מבוסס על צילום רכב כאמור בסעיף 27א לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: "**הפקודה**"). בעניין זה טענה המשיבה, כי על פי צילום רכב שערך שוטר, ולפיו בלבד, מבססת המערערת את זהות הרכב (וזאת בהתאם לסעיף 27א(א) לפקודה). לשיטת המשיבה, "העובדה כי לצילום הרכב נלווה מזכר של שוטר שהפעיל את המצלמה, וראה כי פלוני אלמוני ביצע לכאורה עבירה, אינה משנה. הראייה הקבילה **היחידה** אשר ניתן להתבסס עליה לשם הרשעת בעל הרכב או המחזיק בו, הינה **צילום הרכב**" (סעיף 4 לטיעון הכתוב שהגישה המשיבה אל בית המשפט קמא).

בנסיבות אלו, כך נטען, הרי שמכוח סעיף 225א(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**"), היה על המערערת להגיש את כתב האישום לכל המאוחר תוך שלושה חודשים מיום 10.1.2022. כתב האישום הוגש רק ביום 19.8.2022, ולכן יש לבטלו.

4. המערערת מצדה טענה בדיון שהתקיים לפני בית המשפט קמא, כי סעיף 225א לחסד"פ מתייחס לעבירה שנאכפה באמצעי אלקטרוני, ובענייננו הצילום הוא רק נדבך. המועד להתיישנות הוא שנה וכתב האישום הוגש במועדו. עוד הסבירה המערערת את השתלשלות העניינים, ובין היתר כי ביום 10.1.2022, במועד החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה בחיפה, "עדיין לא היה תצהיר כדין או רישיון נהיגה שיאמת כי היא (בתה של המשיבה - א' ס') זו שנהגה ברכב ולא היה ניתן אלא להשאיר אותו על שם הבעלים של הרכב ואז במועד הדיון תבוצע הסבה כדין". המערערת טענה עוד, כי ממילא הזמנה לדין נשלחה למשיבה ביום 17.3.2022, היינו במניין שלושת החודשים לאחר מועד החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה בחיפה.

5. בהחלטתו מושא הערעור (מיום 8.1.2023) ציין בית המשפט קמא, כי סעיף 225א(1) לחסד"פ יחול כאשר החשד לביצוע העבירה מבוסס על צילום רכב, כאמור בסעיף 27א או 1א לפקודה. עניינו של סעיף 27א לפקודה הוא בצילום שנעשה במצלמה המופעלת באופן אוטומטי או בידי שוטר. בענייננו, כך נקבע, "... העבירה תועדה באמצעות צילום שוטר ולא על בסיס ראייה אחרת כלשהי ...". עוד נקבע, כי מאחר ובית משפט השלום לתעבורה בחיפה נעתר לבקשת המשיבה להארכת המועד להישפט, "וקיבל למעשה טענתה לעניין חזקת הבעלות אשר מכוח סעיף 27 לפקודת התעבורה, הרי שעל המאשימה היה לפעול כאמור בסעיף 225א(2) לחסד"פ ולהגיש כתב אישום או להמציא הזמנה או הודעת תשלום קנס תוך 3 חודשים מהמועד שבו הוכיח בעל הרכב כי לא חלה עליו אחריות כאמור, קרי 10.01.22". בית המשפט קמא המשיך וקבע, כי מחומר הראיות לא עולה שהמערערת פעלה כך, אלא היא הגישה את כתב האישום רק ביום 19.8.2022. בתוך כך, נדחתה טענת המערערת למשלוח הזמנה לדין בדואר רשום ביום 17.3.2022, משלא הוכחה שליחת הזמנה והמצאתה.

בית המשפט קמא אף דחה את טענת המערערת שביקשה להסתמך על עפ"ת (מחוזי ירושלים) 40062-01-19 **מדינת ישראל נ' זמל** (18.3.2019) (להלן: "**עניין זמל**"), תוך שנקבע כי שם דובר בתיעוד של שומר דרך, ולא של שוטר כבענייננו.

משכך, הורה כאמור בית המשפט קמא על ביטול כתב האישום מחמת התיישנות.

תמצית טיעוני הצדדים בערעור

6. המערערת, אשר מאנה להשלים עם החלטתו של בית המשפט קמא, הגישה את הערעור המונח לפניי, בגדרו חזרה היא בעיקרו של דבר על הטענות שהעלתה מלפני בית המשפט קמא. בכלל זה נטען, כי סעיף 225א(2) לחסד"פ, הקובע זמן התיישנות של שלושה חודשים, אינו רלוונטי בענייננו ולכן אינו חל, וכי תקופת ההתיישנות היא שנה. בטיעוניה הסתמכה המערערת על פסק הדין בעניין זמל, וטענה כי זמן קצר של שלושה חודשים לאחריו תחול התיישנות, שמור למקרים בהם מדובר למשל באכיפה אלקטרונית כשלא עתיד להעיד בבית המשפט עד ראיה לאירוע. זאת, להבדיל ממקרים כבענייננו, בהם הצילום נעשה על ידי אדם שמזהה את העבירה, ורק באמצעותו ניתן להגיש את הצילום שתעד את ביצוע העבירה.

7. בדיון שהתקיים לפניי הגישה המערערת את מזכר הנסיבות לדו"ח התנועה, שנכתב על ידי השוטר אשר צילם את ביצוע העבירה הנטענת (להלן: "המזכר"). לטענתה, שגה בית המשפט קמא בקביעתו כי העבירה תועדה אך ורק על ידי מצלמה, ולא נצפתה על ידי שוטר. זאת, מחמת שמהמזכר יש להבין כי השוטר הבחין בעבירה בעיניו. במזכר זה השוטר מציין את מספר לוחית הזיהוי של הרכב. "המצלמה במקרה שלנו, היא תוספת למה שראה השוטר", כך טענה המערערת. זאת ועוד, נטען כי ממילא המשיבה קיבלה את ההזמנה לדיון תוך פחות מחלוף שלושה חודשים מאז ניתנה החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה בחיפה אשר נעתר לבקשה למתן ארכה להישפט.

8. המשיבה העלתה בדיון לפניי טענות ברוח אלו שהועלו על ידה מלפני בית המשפט קמא. בכלל זה, נטען כי סעיף 27 לפקודה כולל חלופה של "בידי שוטר", ואין נפקא מינה "אם השוטר רואה את העבירה". לטענת המשיבה, החשד לביצוע העבירה מבוסס על צילום רכב, שכן השוטר מצלם רצף תמונות, ורק "במשרד" הוא מבצע פענוח ומוציא את הפרטים הרלוונטיים, לרבות מספר הרכב. לדעת המשיבה, לא ניתן להלום מצב בו תחול החזקה לפיה הרכב היה בזמן ובמקום ביצוע העבירה תוך הסתמכות על סעיף 27 לפקודה, בה בעת שנטען כי פרק הזמן להתיישנות הוא לא לפי הקבוע ביחס לאותו סעיף בפקודה. גם על פי נהלי המשטרה עצמה, על השוטר להגיע למשרדו, ושם להוציא את פרטי העבירה. עוד יצאה המשיבה חוצץ כנגד האסמכתא שהגישה המערערת על מנת ללמד על קבלת ההזמנה לדיון בידי המשיבה, וטענה כי לא מדובר באישור מסירה כדיון.

דיון והכרעה

9. לאחר שנתתי דעתי להודעת הערעור על צרופותיה; נדרשתי לטיעוני הצדדים בדיון שהתקיים לפניי, ולאחר שעיינתי בתיק בית המשפט קמא, נחה דעתי כי **דין הערעור להתקבל**, באופן שהחלטת בית

המשפט קמא בדבר ביטול כתב האישום תבוטל.

10. כידוע, פרק ז' לחסד"פ שעניינו "סדרי דין מיוחדים בעבירות קנס", קובע שורה של הסדרים ייחודיים לעבירות אלה, בין היתר, לעניין תשלום הקנס מושא ההודעה, היותה של עבירת קנס עבירה של ברירת משפט, האפשרויות העומדות בפני מקבל הודעת הקנס ועוד.

בסעיף 225א לחסד"פ נקבע הסדר מיוחד בנוגע ל"מועדי המצאה בעבירות קנס". בכגון דא, זו לשונו של סעיף 225א(א):

" (א) עברה שנה מיום ביצוע עבירת קנס, לא יוגש עליה כתב אישום ולא תומצא בעניינה הודעת תשלום קנס לפי סעיף 228(ב); ואולם, בעבירת קנס שהיא עבירת תעבורה כמשמעותה בפקודת התעבורה, ובלע הרכב הוכיח כי לא חלה עליו אחריות לעבירה לפי סעיף 27ב לפקודה האמורה, ניתן להגיש כתב אישום או להמציא הזמנה למשפט או הודעת תשלום קנס, למי שנהג ברכב אם לא עברו שנתיים מיום ביצוע העבירה".

11. בסעיף 225א(1) לחסד"פ נקבע כדלקמן:

" (א1) היתה העבירה עבירת תעבורה כמשמעותה בפקודת התעבורה, שהחשד לביצועה מבוסס על צילום רכב כאמור בסעיף 27א או 1א27 לפקודה האמורה, לא יוגש עליה כתב אישום ולא יומצאו לבעל הרכב בענינה הזמנה או הודעת תשלום קנס, אם כתב האישום, ההזמנה או הודעת תשלום הקנס טרם נשלחו ועברה תקופה כמפורט להלן:

(1) ארבעה חודשים ממועד ביצוע העבירה, למעט רכב כאמור בפסקה (2);

(2) שישה חודשים ממועד ביצוע העבירה, אם היה הרכב רכב חדש או רכב מסוג שקבע שר התחבורה, באישור ועדת הכלכלה של הכנסת."

12. על מנת שיחול המועד המקוצר של הגשת כתב האישום, כאמור בסעיף 225א(1א), צריכה עבירת התעבורה להיות כזו "שהחשד לביצועה מבוסס על צילום רכב כאמור בסעיף 27א או 1א27 לפקודה". אלא שבענייננו, ביצוע העבירה אינו מבוסס על צילום הרכב כראייה בלבדית. צילום הרכב הוא רק חלק ממכלול הראיות שעל המערערת לפרוס לפני בית המשפט בערכאה הדיונית כדי לעמוד בנטל הרוכב על כתפיה. לצילום הרכב, מצטרפים כראייה מרכזית לא פחות (אם לא יותר) תיעוד כתוב של השוטר וכן עדותו. השוטר הוא זה שמזהה בעצמו, בעיניו ויכול אף תוך שימוש בעזרים טכנולוגיים, את ביצוע העבירה. הוא מי אשר מתעד את העבירה תוך כדי התמשכותה באמצעות המצלמה. הוא זה אשר יכתוב מזכר נלווה לדו"ח (בין אם ברגע ביצוע העבירה ובין אם בסמוך לאחריה, גם אם במרחק זמן של מספר שעות). השוטר הוא גם מי אשר יבוא להעיד על נסיבות ביצוע העבירה. רוצה לומר, כי יסודות העבירה

וקיומן, יתבססו בראש ובראשונה על דברי השוטר אשר קלט בחושו (גם אם נעזר הוא בעדשת המצלמה או בכל כלי עזר טכנולוגי אחר) את העבירה ותיעד את ביצועה.

13. בענייננו, במזכר אותו ערך השוטר, הוא מציין שתיעד באמצעות מצלמה את העבירה הנטענת, את סוג ודגם המצלמה; את בדיקתה טרם השימוש בה; את מיקום ונתיב תנועת הרכבים, ועוד. בכלל זה, ציין כי "... אני נעזר בעדשת המצלמה לצורך זיהוי עבירות ותיעודן ע"י המצלמה הנ"ל כאשר **עין שמאל שלי בעיינית המצלמה הבחנתי ברכב הנל** מספר ל.ז 6737976 בנתיב לכיוון צפון כאשר **אני מזהה בעין דרך שמש הרכב הנל** אשר שקופה וללא כל ציפוי ולא היה דבר שמנע ממני לזהות בעין כי הנהג ברכב הנ"ל מחזיק בידו הימנית טלפון נייד בין גלגל ההגה לגופו כאשר הרכב הנל בתנועה רצופה. **לאחר שזיהיתי בעיני את העבירה תיעדת את העבירה** ע"י המצלמה מתמונה DSC- מספר 6157 עד תמונה מספר 6164" (ההדגשות שלי - א' ס'). עוד, ובהמשך המזכר נכתב כך: "כמו כן לציין כי לאחר זיהוי העבירה בדקתי את התמונה בסמוך להפקתה וגם בתמונה זיהיתי את העבירה כפי שראיתי בעין, ..." (ההדגשות שלי - א' ס').

מן האמור במזכר זה, למדים אנו מפורשות כי השוטר ראה בעצמו (תוך שנעזר הוא בעדשת המצלמה) את הרכב ואת מספרו, וכן את ביצוע העבירה הנטענת, ורק אחר כך הפיק הוא את התמונה אשר עתידה לשמש כראייה נוספת לדברים שהשוטר קלט בחושו. לא זו אף זו, בסמוך לצילום ביצוע העבירה, ויודא השוטר כי העבירה נקלטה בתמונה כפי שנצפתה במו עינו. הנה כי כן, השוטר הוא אשר קלט בחושו את ביצוע העבירה, ותפקידה של התמונה הוא לחזק את שראה השוטר. עדות השוטר הכרחית על מנת לעמוד בנטל ההוכחה (היה ומי שמופנה כלפיו כתב האישום לא יוותר עליה), ומשכך אין לומר כי החשד לביצוע העבירה "מבוסס על צילום רכב". לכל היותר ניתן לומר, כי החשד לביצוע העבירה מבוסס גם על צילום רכב. אולם בכך אין די כדי לבוא בשעריו של סעיף 225א(1) לחסד"פ.

14. בהקשר זה אציין, כי לא נעלמה הימני טענת המשיבה, לפיה, פעם שהמערערת סבורה כי המועד להתיישנות אינו כפי האמור בסעיף 225א(1), אין היא יכולה להיוושע מן החזקות המופיעות בסעיף 27א לפקודה. היינו כי הצילום יהיה קביל לגבי מספר הרישוי של הרכב המצולם, מקום הימצא הרכב בעת הצילום, ועוד. ואולם, משהשוטר הבחין בביצוע העבירה, ומשעתיד הוא להיות עד במשפט המתנהל כנגד מבצע העבירה, אין אנו נזקקים לחזקות אלו. בל נשכח כי השוטר הבחין ברכב ובמספרו, ועל כן קמה החזקה הקבועה בסעיף 27ב לפקודה, לפיה בעבירת תעבורה ברכב "רואים את בעל הרכב כאילו הוא נהג ברכב אותה שעה ..., זולת אם הוכיח מי נהג ברכב ...". (ראו סעיף 27ב(א) לפקודה). עוד, ובסעיף 27ב(ב) נקבע, כי אם "הוכיח בעל הרכב למי מסר את החזקה ברכב, תחול החזקה האמורה בסעיף קטן (א) על המחזיק". לא למותר להוסיף כאן, כי הוכחת זהות הבעלים על פי תע"צ, אינה ההוכחה אליה מתייחס לסעיף 27א לפקודה.

15. בטיעוניה ביקשה המערערת להסתמך על פסק הדין בעניין זמל. בית המשפט קמא סבר כי אין מקום לעשות כן. דעתי שונה. בעניין זמל דובר אמנם בעבירה של אי ציות לרמזור אדום שתועדה על ידי אזרח

במסגרת מיזם שומרי דרך. בהתאם, נקבע שם כי סעיף 225א(א1) לחסד"פ אינו חל כשהעבירה תועדה על ידי שומר דרך.

ואולם, למצער אחד מן הנימוקים בפסק הדין בעניין זמל יפה לענייננו בשינויים המחוייבים, ואין לי אלא להצטרף לדברים שם. ראו סעיף 7ד לפסק הדין, כי: "הצילום יתקבל כראיה רק אם שומר הדרך שתיעד את העבירה יעיד בעצמו בבית המשפט. הצילום עשוי לשמש אפוא ראיה נוספת במארג הראיתי, אך לא הראיה הבלעדית או העיקרית עליה מבוסס האישום". ראו גם בהמשך את האמור בסעיף 7ה לפסק הדין, כי: "במקרים בהם החשד לביצוע העבירה מבוסס על צילום בלבד, לא עתיד להעיד בבית המשפט עד ראיה לאירוע. במקרה זה, לא תעמוד לנאשם אפשרות לחקור עד ראיה בחקירה נגדית על נסיבות האירוע, לעמוד על פרטיו ולהתגונן מפניו. לכן, יש הגיון וטעם לחייב את התביעה להגיש את כתב האישום בתוך פרק זמן קצר, על מנת לאפשר לנאשם להתגונן".

16. זאת ועוד, ובין היתר בהתבסס על פסק הדין בעניין זמל, קיימת פסיקה של הערכאות הדיוניות לפיה נשללה תחולתו של סעיף 225א(א1) לחסד"פ על עבירה אשר צולמה על ידי שוטר ובנסיבות בהן מילא השוטר דו"ח מפורט והוא אף יוכל להעיד על אופן ביצוע העבירה ולתמוך עדותו בצילומים שהופקו על ידו. ראו למשל תת"ע (עכו) 2432-09-22 **מדינת ישראל נ' שאמי** (24.3.2023), וכן תת"ע (עכו) 14364-08-22 **מדינת ישראל נ' טרביה** (24.11.2022).

אני ער להחלטה אליה הפנתה המשיבה בתת"ע (ת"א) 3672-03-22 **מדינת ישראל נ' אבו רמדאן** (27.3.2023), שם נקבע על רקע נסיבות בהן שוטר ישב בניידת במיקום סמוך, כשהוא צופה במכשיר טאבלט בביצוע עבירה בזמן אמת, כי דרך אכיפה זו נכנסת לגדרו של סעיף 225א(א1) לחסד"פ. בכלל זה נקבע, כי "אני סבור שאם תצפית השוטר המבצע את האכיפה איננה ישירה אל עבר הנעשה בכביש אלא רק לסרטון המוצג במכשיר הטאבלט, אזי אין הדבר דומה לקליטה ישירה בחושיו וכי דין מבטו של השוטר בסרטון כדין מבט כל אדם אחר בסרטון וכך גם פרשנותו את הסרטון (כאילו ישב דרך משל במשרדו) ...". ואולם, אין הנדון דומה לראייה. נזכיר כי בענייננו, **השוטר קלט את העבירה בחושי** ורק לאחר מכן תעד אותה. השוטר אף בחן כי התייעוד משקף נכוחה את שקלט בעיניו.

17. משהמקרה דנן אינו בא בשעריו של סעיף 225א(א1) לחסד"פ (משאין הוא מבוסס על צילום רכב), ממילא אין אנו יכולים להיות מצויים בגדרו של סעיף 225א(א2) לחסד"פ, עליו ביסס בית המשפט קמא את החלטתו.

מעבר לנדרש, אציין כי קיים טעם נוסף להעדר תחולה של סעיף זה על ענייננו. על שום מה?

בסעיף 225א(א2) לחסד"פ, נקבע כדלקמן:

עמוד 6

"על אף האמור בפסקאות (1) ו-(2) שבסעיף קטן (א1), הוכיח בעל הרכב כי לא חלה עליו אחריות פלילית לעבירה לפי סעיף 27ב לפקודת התעבורה, ניתן להגיש כתב אישום או להמציא הזמנה או הודעת תשלום קנס אם לא עברה שנה מיום ביצוע העבירה או אם לא חלפו שלושה חודשים מהמועד שבו הוכיח בעל הרכב כי לא חלה עליו אחריות כאמור, לפי המאוחר, ובלבד שלא עברו שנתיים מיום ביצוע העבירה."

עינינו הרואות, כי על מנת להיכנס בשעריו של סעיף זה נדרשת הוכחה של בעל הרכב כי לא חלה עליו אחריות פלילית לפי סעיף 27ב לפקודת התעבורה. ספק רב בעיני אם המשיבה עומדת בתנאי זה. אמנם, בקשתה להארכת המועד להישפט נשענת על טענתה של המשיבה כי העבירה את החזקה ברכב לבתה, ואין לכחד כי בית משפט השלום לתעבורה בחיפה נעתר להארכת המועד המבוקשת והדבר נעשה אף בהסכמת המערערת. ואולם, חרף כל זאת, כתב האישום הוגש **כנגד המשיבה** ולא כנגד בתה, יהיו לכך הסיבות אשר יהיו (עליהן אפשר ללמוד גם מטיעוני המערערת מלפני בית המשפט קמא, כאמור בסעיף 4 לעיל). המשיבה לא הזדעקה לפני בית המשפט קמא, ולא טענה כי היא אינה הנאשמת הרלוונטית, אלא נטען מפיה כי כתב האישום לא הוגש במועדו ועל כן יש לבטלו. גם לפני לא העלתה המשיבה טיעון ממין זה.

משעה שלא בוצעה הסבה על שם בתה של המשיבה, ולא נטען דבר בעניין זה לפניי (כך שאנו בפני כתב אישום אשר הוגש נגד המשיבה עצמה), ניתן בהחלט להסיק לכאורה כי המשיבה טרם עמדה במלוא נטל ההוכחה להראות כי לא חלה עליה אחריות לביצוע העבירה הנטענת. במצב דברים זה, דומני כי אין אנו באים בגדרו של סעיף 225א(2) לחסד"פ, וגם מטעם זה דין הערעור להתקבל (ראו גם דברי הסניגור המלומד בעמוד 5 לפרוטוקול הדיון לפניי מיום 24.5.2023, שורות 14 - 15).

18. הנה כי כן, ענייננו אינו נמנה עם המקרים הנכללים בסעיף 225א(1) או (2) לחסד"פ. משכך, שבים אנו אל הוראות סעיף 225א(א) לחסד"פ, שהוזכר בסעיף 10 לעיל, שם המועדים הקבועים להתיישנות אחרים וארוכים יותר מן המועד לו טענה המשיבה, ועל יסודו ביטל בית המשפט קמא את כתב האישום שהוגש כנגד המשיבה. לא למותר להזכיר עוד את הקבוע בסעיף 225א(ב) לחסד"פ, לפיו: "אין באמור בסעיף קטן (א) כדי למנוע הגשת כתב אישום נגד מי שביקש להישפט לפי סעיף 229, אף אם עברו המועדים הקבועים בסעיף קטן (א)".

סוף דבר

16. לאור האמור לעיל, **אני מורה על ביטול החלטת בית המשפט קמא מיום 8.1.2023**, במסגרתה כתב האישום בוטל מחמת התיישנות. החלטתי זו תונח על שולחנו של מותב בית המשפט קמא, על מנת שיתן הוראות אופרטיביות בדבר המשך קיום ההליך לפניו, כפי ראות עיניו.

המזכירות תמציא עותק פסק דין זה לצדדים, כמקובל.

ניתן היום, ט"ז תמוז תשפ"ג, 05 יולי 2023, בהעדר הצדדים (בהסכמה).